

Loven, skulde vedkjende sig det Motiv, ligesom h'ler ikke flere Lovforslaget paa mindste Maade antyder, at det vilde faae Efterjølger i følgende Buntre. Ved at stemme for nærværende Lovforslag, stemmer man for, at der i denne Vinter skal ydes Bidrag til Kommunerne af indtil 500,000 Kr. til Hjælp for Trængende i Vintertiden; det er det, man stemmer for, og ikke for nogetisomhelst Andet. Hvorvidt man saa i senere Aar vil gjøre noget Eignende, har Enhversomhelst den fulde Frihed til at tage sin Bestemmelse om, naar Forslag derom fremkommer. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem, da han talte derom, tænkte paa, med hvilket Eftertryk man ligeoverfor os har gjort gjældende, at vi i nogle Aar have været med at bevilge Lønningstillæg til Embedsmænd, og deraf har villet udele en Forpligtelse for os til at blive ved; jeg veed ikke, om det ærede Medlem tænkte derpaa; men det er det ærede Medlem, der har gjort den overfor nævnte Betragtning gjældende, og ikke os. Det ærede Medlem antog, at det nu ikke vilde blive Andet end et demonstrativt Eksempel, efter som Regjeringen og Landsthinget bekræftede vort Forslag. Det skal jeg ikke have nogen Mening om, hvorvidt det kan blive Mere, eller Bistningen deraf skal indskrænke sig dertil. Det ærede Medlem har ganske Ret i, at Lovforslaget ikke er indbragt for at fremskille Nogle som dem, der have Hjerte for Andres Nød, og Andre som dem, der mangle Hjerte og Jøselse derfor. Det har ikke været min Hensigt; men derimod maa ærede Medlemmer, der stemme mod Forslaget, tilskrive sig selv, hvis Befolkningen underlægger deres Afstemning dette Motiv, dette Moment. Det maa de Herrer tilskrive sig selv, det bliver de Herrerens egen Sag, og det er meget sandsynligt, at Befolkningen vil i de Herreres Optræden i denne Sag, vil i Regjeringens og Høiherens Optræden i denne Sag se, at de Herrer ikke have Hjerte og Jøselse for deres Medborgeres Nød; det er meget sandsynligt.

Formanden (Krabbe): Skjøndt det ærede Medlem ikke udtalte dette direkte som sin Anskuelse, finder jeg det dog ikke rigtigt, at saadan Udtalelse er fremsat.

Tauber: Jeg vilde ikke have udtalt det, dersom ikke det ærede Medlem (Himestad) ogsaa under en Vending havde brugt de samme Udtryk, henvendte til mig, men naturligvis, det ærede Medlem, som talte paa Vædringsforslagets Stilleres Begne, værge sig ogsaa, ligesom jeg gjorde, mod at underlægge Forslaget et saadant Motiv, og jeg kan for mit Vedkommende sige, at jeg er meget langt fra at underlægge de Herrer en saadan Vedrøggend, et saadant Motiv. — Det kan ikke være de ærede Forslagsstillere ubekjendt, at der er en meget betydelig Nød tilstede i Vinter, foranlediget ved den ualmindelig strenge Vinter.

Den høitærede Minister yttrede rigtignok ved Sagens 1ste Behandling, at hun ikke vidste, at der var Nød tilstede. Men siden den Tid er der fremkommet fra en talrig Forsamling af Arbejdere i Kjøbenhavn en megen energisk Indsigelse mod denne Paastand fra den høitærede Ministers Side og en Opfordring til den høitærede Minister om at undersøge disse Forhold, inden han udtalte en saadan Anskuelse. Jeg tillader mig desuden at henvise til, at alle mulige Kjøbenhavnske Klade og alle mulige Blade i Provindserne udsende Nødraab paa Nødraab fra Hjælpekomiteerne, som erklære sig fallit ligeoverfor den Nød, de skulle afhjælpe. Der appelleres i en Grad til Gødgjorende i denne Vinter, som tilstræffelig vidner om, hvor stor Nøden er, og de ærede Modstandere af, at man ved ekstraordinære Foranstaltninger skal komme Nøden til Hjælp, vil jeg henvise til at se, i hvilken Grad Sygdeligheden er steget, thi det er et af de sidste Tegns paa, at Nøden er almindelig. Jeg tror, at selv de, der ikke mene, at man bør give denne Lov en vedvarende Karakter, selv de, der mene, at man i det Høieste under ekstraordinære Forhold bør gaa til ekstraordinære Forholdsregler, selv de burde under saadanne Forhold, som eksistere nu, være villige til at gaa til Foranstaltninger af den Art, der her foreslaas. Nu henviser det ærede Medlem til Amtsraadene og deres Fattigtasse. Det er en Bei, som staar Kommunerne aaben, og den forøgede Rettighed, som Loven af 10de Marts 1879 giver Amtsraadet i saa Henseende, har jo i Pragis meget lidt at betyde, thi Amtsfattigtasserne have overordentlig smaa Midler til andre Diemed end dem, de skulle tilfredsstille. Det er allerede nu saa, at med den høitærede Ministers Tilladelse ville Amtsraadene kunne komme Kommunerne til Hjælp, og det Hele, der er Tale om nu, er, at de skulde kunne gjøre det uden først at indhente Ministerens Tilladelse. Jeg tror, at naar Amtsraadene under ekstraordinære Forhold begjære Ministerens Tilladelse, bliver denne aldrig negtet, og det vil da i det Høieste dreie sig om en meget kort Tid, inden Amtsraadets Hensigt kan blive udført. Jeg vil tillade mig at opfordre det ærede Thing til i Overensstemmelse med sin Beslutning ifjor og i Overensstemmelse med den Interesse, det lagde for Dagen for Sagen, da denne var til 1ste Behandling, at stemme imod det Vædringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds og hans Vedforslagsstillere, men vedtage Lovforslaget saaledes, som det er forelagt. Det er jo ganske sikkert, at vi nu ere langt henne paa Vinteren, i alt Fald efter Almanaken, men Vinteren synes iaar at trodse Almanaken og sædvanlige Regler, og der er Ingen, der kan sige, om ikke dette Lovforslag, naar det med stærk og alvorlig Understøttelse af dette Thing, bliver ført igjennem, dog vil kunne blive benyttet og stifte en ikke ringe Gavn i den Tid, der er tilbage.